

מדינת ישראל

משרד החינוך

ראמ"ההרשות הארצית
למדידה והערכה בחינוך**המזכירות הפדגוגית****עברית****כיתה ד****חוברת טקסטים**

חלק ראשון: סיפור "הספרן הקטן"

קראו את הסיפור "הספרן הקטן", וענו על שאלות 1-9 בחוברת השאלות.

הספרן הקטן

פרק א

כולנו יודעים ששמעון והספרן הזקן של השכונה היו ידידים טובים. לעיתים קרובות ראינו את השניים שקועים בשיחה נלהבת, לרוב על ספרים.

גם יתר הילדים חיבבו את הספרן הזקן. את כולם הוא היה מקבל בסבר פנים יפות, לפעמים בחיך, לפעמים בשאלה ולפעמים בהלצה. בדרכו לספרייה היה מנפנף לנו בידו מרחוק ולפעמים התקרב אלינו והתבונן בנו משחקים. אף פעם הוא לא כעס עלינו. כשאחד הילדים היה מחזיר לו ספר שעטיפתו נקרעה, היה הספרן הזקן שלנו מחיך אליו בטוב לב ואומר: "אני סולח לך, אך אינני יודע אם הספר יסלח לך".

הספרן הזקן התייחס לספרים כאילו היו יצורים חיים. לפעמים היה נדמה לנו שהספרים הם הנכדים שלו, ובלי שהרגשנו בכך, דבקה אהבתו לספרים גם בנו.

פרק ב

שמעון הרבה לקרוא יותר מכולנו. אותם ימים – ימי החופש הגדול היו. שקועים היינו במשחקים, וימים תמימים לא נגענו בספר. אבל שמעון קרא יום-יום.

משימות בעברית לכיתה ד – חוברת טקסטים – חינוך חרדי – תשפ"א

© כל הזכויות שמורות לראמ"ה – הרשות הארצית למדידה והערכה בחינוך, משרד החינוך

יום אחד בא שמעון להחליף ספר בספרייה וכבר מרחוק הבחין בנו יושבים על
15 האבנים לפני צריף הספרייה.

– מה זה, שמעון, מדוע הספרייה סגורה? – פנינו אליו.

– אינני יודע – משך שמעון בכתפיו.

– גם אתמול וגם שלשום היא הייתה סגורה! – קרא יוחאי.

– אולי קרה משהו לספרן שלנו? אולי הוא חולה? – שאל יוסף.

– מה נעשה? – שאלנו כולנו. 20

שמעון ראה שכולנו פונים אליו. הוא חשב וחשב, ואז הציע: "אנחנו יכולים
להחליף ספרים בינינו".

שמעון התיישב על אבן, הוציא דף ופרש אותו על כריכת הספר שלו.

אחר כך אסף מכולנו את הספרים ורשם על הדף את שמותיהם ואת שמות

הילדים. בינתיים הגיעו עוד ילדים, והספרים שהביאו נערמו זה על זה. 25

– זאת הספרייה הקטנה שלנו, אמר שמעון. עכשיו כל אחד יכול לבחור לו

איזה ספר שהוא רוצה ואני ארשום.

– רעיון כביר! – התלהבנו כולנו.

לְמוֹחֶרֶת עדיין הייתה הספרייה סגורה. שוב החליף שמעון ספרים בינינו, ואת

30 הכול הוא רשם על הנייר.

– צריך להעביר את הרשימות לספרן – אמר שמעון.

– יופי! – התלהב יוחאי – נלך אליו ואז גם נדע מדוע הספרייה סגורה.

פרק ג

פנינו והלכנו אל הספרן שהתגורר בקצה האחר של השכונה.

– נדחקנו כולנו ליד הדלת. שמעון צלצל בפעמון.

– מי שם? – נשמע מתוך הבית קולו החלוש של הספרן. 35

– ילדים מהספרייה שלך – השבנו.

– היכנסו, היכנסו! – קרא.

הספרן הזקן ישב בכורסה עטוף בחלוק, ונעלי בית לכפות רגליו. פניו היו חיוורים מאוד.

40 – יפה מצידכם שבאתם – קיבל את פנינו בחיוך – הינה אתם רואים : אני

קצת חולה, באמת צר לי שאיני יכול להחליף לכם ספרים.

– אנחנו החלפנו ספרים בינינו ושמעון רשם את הכול! – הכריז יוסף.

שמעון הגיש לו את הרשימות. הספרן הזקן קרא ברשימות, ואמר :

– יפה, יפה מאוד. אני באמת שמח וגאה בכם, ילדים.

45 – ומתי תשוב לספרייה? – שאל יוחאי.

– עדיין אינני יודע – נאנח הספרן. הרופא ציווה עליי לשכב בבית שבועיים ימים.

החרשנו. אף אחד לא הוציא הגה. הספרן העביר מבטו לאט-לאט מילד לילד.

– אני חושב על משהו – אמר הספרן הזקן – אתם ילדים אחראים ואני סומך

50 עליכם. אם תרצו, ארשה לכם לנהל את הספרייה בימי מחלתי.

– ודאי שאנו רוצים! – קראנו בהתלהבות.

פֶּשֶׁשׁ הספרן בכיס חלוקו, הוא הגיש לשמעון מפתח ואמר :

– הינה לך, ספרן קטן שלי. זהו המפתח של הספרייה.

